

ligger, er for saa vidt egentlig kun det, at man ikke vil gaa til en procentvis Bestaatning af disse Personer i den vedkommende Kommune, men at man vil fastsætte visse bestemte Normer, stigende Normer naturligvis, mellem hvilke vedkommende Bigningsmyndighed kan vælge, naar den skal bedømme, hvor meget vedkommende Person skal svare af den Næring, han driver i Kommunen. Der er altsaa fastsat visse bestemte Tal, visse Normer, som skulle være dem der paalignes, alt i Forhold til Næringens Omfang og Betydning for vedkommende, der ejer den, men som Korrektion mod, at man derved skulde komme ind paa en Vilkårlighed, er der saa i sidste Stykke af § 1 i Vædringsforlaget optaget en Bestemmelse om, at Overligningsmyndigheden kan nedsætte Afgiften, hvis den vedkommende afgiftspligtige oplyser, at han er ansat til et højere Beløb end det, der svarer til 3 pCt. af Nettoindtægten af den paagældende Næring. Derved har man i Virkeligheden sat en Grænse, hvorefter ingen, der driver en Næring i en fremmed Kommune, vil kunne komme til at svare højere Afgift af denne Næring end et Beløb, der svarer til 3 pCt. af hans Nettoindtægt i det paagældende Aar. Det forstaar sig af sig selv, at naar man er inde paa disse Forhold, saa kan det ikke undgaas, at der kan blive Tale om en Byrde for den vedkommende, idet nemlig den Mand, der ikke bor i den Kommune, hvor han driver sin Næring, og skal svare en Afgift af denne Næring vel kan fradrage denne Afgift i den Indtægt, hvoraf han bestaates paa det Sted, hvor han bor, men ikke kan fradrage Afgiften i den Skat, han svarer paa det Sted, hvor han bor. Det er noget, som ikke kan undgaas, og som efter min Mening heller ikke bør undgaas, thi det vilde jo i og for sig slet ikke være saa særdeles mærkeligt, om man gjorde den Betragtning gældende, som har været gjort gældende i vor Lovgivning i ældre Tid, at det var en Forudsætning for at kunne drive Næring i en vis Kommune, at man havde skattepligtigt Ophold der. Det var i og for sig noget, som meget vel kunde lade sig gøre, og som ingenlunde var uføreneligt med rimelige Grundsatninger for Næringsfrihedens Ordning, thi man vilde jo ikke derved for saa vidt lægge det fjerneste Baand paa vedkommende, fordi man søjede til, at dersom han alligevel ønsker at drive Næring paa et Sted, hvor han ikke bor, skal han svare en Afgift deraf. Han vilde jo saa kunne drive Næring i hver eneste Kommune Landet over; det blev hans egen fri Vilje undergivet, om han vilde gøre det og dermed binde sig til at svare denne Af-

gift. Men foruden dette, at der er Spørgsmaal om en Afgift som man kan unddrage sig og nu faktisk unddrager sig i mangfoldige Tilfælde derved, at man driver en Næring i en Kommune, hvor man ikke opholder sig, bør det heller ikke glemmes, at den Person, der saaledes driver en Næring i en Kommune, hvor han ikke har personligt Ophold og saa unddrager sig den almindelige borgerlige Forpligtelse til at deltage i Byens Ombud. Det er virkelig en Sag, som ogsaa har Betydning, og som man ikke bør glemme, at det er ikke ligegyldigt for Kommunerne, om dygtige næringsdrivende deltage i de kommunale Ombud, og det er jo i alt Fald i meget stor Maalestod Tilfældet, at netop disse Personer, her er Tale om, ere dygtige Folk. De drive altsaa Næring i Kommunen og nyde godt af Kommunens Forhold, men de svare ikke nogen som helst Afgift og komme aldrig til at yde nogen som helst personlig Medvirning til Styrelsen af Kommunernes Anliggender og udføre den Dømt, som i den Henseende kunde komme til at paahvile dem. Det er jo slet ikke ukendt for det høje Tings Medlemmer, at det forargelige Tilfælde ofte foreligger, at nogle drage ud af Byen, og bosætte sig 10 Alen uden for Byens Grænser for derved at unddrage sig Bestaatningen i Byen, men lige saa lidt er det det høje Tings Medlemmer ubekendt, at der er Personer, som nu en Gang ikke ville underkaste sig deres Medborgeres Balg til kommunale Ombud og af den Grund drage ud af Byen. Lad det være frit, lad dem gaa, hvor de vilde og drive Næring, hvor de vilde, men lad dem vide, at naar de ville have de Fordele, de søge at opnaa, maa de betale en Afgift til Kommunen, andet ordres der ikke af dem, og det forekommer mig at være en meget billig og rimelig Fordring.

Naar der nu imidlertid er Spørgsmaal om at lægge en saadan Afgift paa Næringen, har det Spørgsmaal rejst sig i Udvalget, om man saa ikke tillige burde og maatte komme ind paa ogsaa at lægge en Afgift paa Hartkornet, paa det Hartkorn, der ejes af Personer, der ikke bo i Kommunen og ikke svare personlig Skat til den vedkommende Kommune. Derom indeholder dette Forslag intet. Flertallet har ikke kunnet finde, at der er en saadan Ansigelses Lighed til Stede, at man bør vedtage det sidste, fordi man vil gaa til at vedtage det første, en Afgift paa egentlig Næring. Der har i Udvalget været drøftet forskellige Spørgsmaal vedrørende denne Sag, men der er ikke lykkedes i den Henseende at opnaa noget, som kunde antages i Virkeligheden at samle et større Antal Medlemmer om sig. Derfor